

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN  
PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

7 päivänä maaliskuuta 2003 \*

Asiassa T-198/03 R,

**Bank Austria Creditanstalt AG**, kotipaikka Wien (Itävalta), edustajinaan  
asianajajat C. Zschocke ja J. Beninca,

kantajana,

vastaan

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehenään S. Rating, prosessiosoite Luxem-  
burgissa,

vastaajana,

jossa hakija vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lykkää komission kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 5.5.2003 tekemän sen päätöksen täytäntöönpanoa, joka koskee asiassa COMP/36.571/D-1 — Itävaltalaiset pankit ("Club Lombard") 11.6.2002 tehdystä komission päätöksestä laaditun ei-luottamuksellisen toisinnon julkaisemista,

\* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIO-  
ISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

**määräyksen**

**Asiaa koskevat oikeussäännöt**

1 Neuvoston asetuksen N:o 17, perustamissopimuksen [81] ja [82] artiklan ensimmäinen soveltamisasetus (EYVL 1962, 13, s. 204), joka on annettu 6.2.1962, 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos komissio toteaa, että EY 81 tai EY 82 artiklaa rikotaan, ”se voi päätöksellään määrätä yritykset tai yritysten yhteenliittymät, joita asia koskee, lopettamaan tällaisen rikkomisen”.

2 Asetuksen N:o 17 salassapitovelvollisuutta koskevassa 20 artiklassa säädetään, että tietoja, jotka on saatu sovellettaessa tämän asetuksen eri säännöksiä, ”saa käyttää vain asianomaisen pyynnön tai tutkimuksen tarkoituksiin” (1 kohta), että komissio ja sen virkamiehet ja muut sen palveluksessa olevat ”eivät saa ilmaista tietoja, jotka on saatu tätä asetusta sovellettaessa ja jotka luonteensa perusteella ovat salassa pidettäviä” (2 kohta), ja että se, mitä näissä kahdessa ensimmäisessä kohdassa säädetään, ”ei estä julkaisemasta yleisiä selvityksiä tai katsauksia, jotka eivät sisällä yksittäisiä yrityksiä tai yritysten yhteenliittymiä koskevia tietoja” (3 kohta).

- 3 Asetuksen N:o 17 21 artiklan 1 kohdan mukaan komission on julkaistava ”päätökset, jotka se tekee 2, 3, 6, 7 tai 8 artiklan nojalla”. Saman artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että tämän julkaisemisen yhteydessä ”on mainittava asianosaisten nimet ja päätöksen pääasiallinen sisältö” ja että ”siinä on otettava huomioon yritysten oikeutetut edut sen suhteen, ettei niiden liikesalaisuuksia paljasteta”.
- 4 Tietyissä kilpailuasioita koskevissa menettelyissä kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan toimivaltuuksista 23.5.2001 tehdyn komission päätöksen 2001/462/EY, EHTY (EYVL L 162, s. 21) 9 artiklassa määrätään seuraavaa:

”Jos tietoja, jotka saattavat sisältää yrityksen liikesalaisuuksia, aiotaan julkaista, niin yritykselle ilmoitetaan kirjallisesti tästä aikomuksesta ja sen syistä. Määräaika kyseisen yrityksen kirjallisten huomautusten tekemiselle asetetaan.

Jos kyseinen yritys vastustaa tiedon julkaisemista ja jos katsotaan, että tieto ei ole suojattu ja voidaan sen vuoksi julkistaa, tämä esitetään kyseiselle yritykselle ilmoitettavassa perustellussa päätöksessä. Päätöksessä ilmoitetaan päivä, jonka jälkeen tieto julkistetaan. Tämä päivä voi olla aikaisintaan viikon kuluttua siitä päivästä, jona ilmoitus annettiin.

Ensimmäistä ja toista kohtaa sovelletaan soveltuvin osin, kun tietoja julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.”

## Asian taustalla olevat tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

5 Asiassa COMP/36.571/D-1 — Itävaltalaiset pankit (Club Lombard) 11.6.2002 tekemässään päätöksessä komissio on todennut hakijan olleen yhteistoiminnassa usean muun itävaltalaisen pankin kanssa 1.1.1995–24.6.1998 (1 artikla), minkä vuoksi komissio päätti määrätä sille (3 artikla), kuten muillekin menettelyssä asianosaisina olleille pankeille, sakkoja (jäljempänä sakkopäätös).

6 Komissio toimitti 12.8.2002 päivätyllä kirjeellään hakijalle luonnoksen sakkopäätöksen ei-luottamuksellisesta toisinnosta ja pyysi julkaisulupaa kyseiselle toisinnolle.

7 Hakija (useimpien muiden asianomaisten itävaltalaisien pankkien tavoin) nosti 3.9.2002 sakkopäätöksen kumoamiseksi kanteen, joka kirjattiin numerolla T-260/02. Tällä kanteellaan hakija ei riitautu komission kyseisessä päätöksessä toteamia tosiseikkoja, vaan yksinomaan sille määrätyn sakon määrän.

8 Vastauksena 12.8.2002 päivätyyn julkaisulupaa koskeneeseen pyyntöön hakija vaati 10.9.2002 päivätyssä kirjeessään komissiota julkaisemaan sakkopäätöksen siten, että seitsemänteen perustelukappaleeseen sisältyvät vuotta 1994 koskevat tosiseikat poistetaan ja päätöksen 8–12 perustelukappaleet korvataan hakijan ehdottamalla tekstikokonaisuudella.

9 Komission asianomaiset yksiköt pitivät 7.10.2002 kokouksen kaikkien niitä, joille sakkopäätös on osoitettu, edustavien asianajajien kanssa. Tuolloin ei kuitenkaan päästy yksimielisyyteen etenkin hakijan 10.9.2002 päivätyistä

vaatimuksesta. Tähän vaatimukseen viitaten komission kilpailun pääosaston toimivaltainen johtaja osoitti 22.10.2002 hakijalle kirjeen, jossa hän muistutti tätä sakkopäätöksen julkaisemista koskevasta komission näkemyksestä ja toimitti tälle tarkistetun ei-luottamuksellisen toisinnon tästä päätöksestä.

- 10 Hakija otti 6.11.2002 yhteyttä kuulemismenettelystä vastaavaan neuvonantajaan pyytäen tätä hyväksymään hakijan 10.9.2002 esittämää vaatimusta.
  
- 11 Arvioituaan kyseisen vaatimuksen perusteettomaksi kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja esitti 20.2.2003 päivätyssä kirjeessään hakijalle uuden ei-luottamuksellisen toisinnon sakkopäätöksestä.
  
- 12 Hakija ilmoitti 28.2.2003 päivätyssä kirjeessään vastustavansa edelleen tämän ei-luottamuksellisen toisinnon julkaisemista.
  
- 13 Kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja esitti 5.5.2003 päivätyssä kirjeessään tarkistetun ei-luottamuksellisen toisinnon sakkopäätöksestä ja päätti samalla hylätä hakijan julkaisemispäätöksen johdosta esittämän vastalauseen (jäljempänä riidanalainen päätös). Päätöksen 2001/462/EY 9 artiklan kolmannen kohdan mukaisesti kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi, että tämä toisinto sakkopäätöksestä (jäljempänä riidanalainen toisinto) ei sisältänyt sellaisia tietoja, joille olisi taattava yhteisön oikeudessa säädetty luottamuksellinen käsittely.

- 14 Hakija nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 6.6.2003 toimittamalaan kannekirjelmällä EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.
- 15 Samana päivänä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen toimittamallaan erillisellä kirjelmällä hakija vaati ensisijaisesti riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä, kunnes pääasiasta päättävä tuomioistuin tekee päätöksensä, ja toissijaisesti sitä, että komissiolta kielletään riidanalaisen toisinnon julkaiseminen kyseiseen päivään asti.
- 16 Komissio esitti 30.6.2003 kirjalliset huomautuksensa välitoimihakemuksesta. Välitoimista päättävän tuomarin järjestämä istunto pidettiin 12.9.2003.

## Oikeudellinen arviointi

- 17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi EY 242 ja EY 243 artiklan sekä toisaalta EY 225 artiklan 1 kohdan nojalla, jos se katsoo olosuhteiden sitä edellyttävän, määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi tai päättää tarpeellisista välitoimista.
- 18 Työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimihakemuksessa on ilmoitettava ne seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaaditun välitoimen myöntäminen on ilmeisesti perusteltua (fumus boni juris). Näiden edellytysten on täytyttävä yhtä

aikaa siten, että välitoimia koskeva hakemus on hylättävä, jos jokin niistä puuttuu (asia C-268/96 P(R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 30 kohta).

- 19 On muistettava, että tämän kokonaisuuden tutkimisessa välitoimista päättävällä tuomioistuimella on laaja harkintavalta ja se voi asian ominaispiirteet huomioon ottaen vapaasti päättää, kuinka nämä erilaiset edellytykset on näytettävä täyttyneiksi samoin kuin tutkimisjärjestyksen, sillä missään yhteisön oikeuden säännöksessä ei välitoimista päättävälle tuomioistuimelle aseteta ennalta mallia, jonka mukaan välitoimista päättämisen tarpeellisuutta arvioidaan (asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line ym., määräys 19.7.1995, Kok. 1995, s. I-2165, 22 kohta).

### *Tutkittavaksi ottaminen*

- 20 Komissio arvioi, että esillä olevassa asiassa pääasian kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi. Komission mukaan riidanalainen päätös ei ole kannekelpoinen toimi.
- 21 Tältä osin välitoimista päättävä tuomari muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kysymystä siitä, täyttyvätkö pääasian tuomioistuimessa kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset, ei periaatteessa pidä tutkia välitoimimenettelyn yhteydessä, jotta ei oteta pääasiaan ennalta kantaa. Koska on esitetty väite siitä, että kanteen, johon välitoimihakemus liittyy, tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, saattaa kuitenkin osoittautua tarpeelliseksi todeta, onko olemassa tiettyjä sellaisia seikkoja, joiden perusteella kanteen

tutkittavaksi ottamisen edellytykset ilmeisesti täyttyvät (ks. asia 376/87 R, Distrivet v. neuvosto, määräys 27.1.1988, Kok. 1988, s. 209, 21 kohta; asia T-13/99 R, Pfizer Animal Health v. neuvosto, määräys 30.6.1999, Kok. 1999, s. II-1961, 121 kohta; jäljempänä asiassa Pfizer annettu määräys, joka vahvistettiin muutoksenhaun yhteydessä asiassa C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health v. neuvosto, 18.11.1999 annetulla määräyksellä, Kok. 1999, s. I-8343 ja asia T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals v. neuvosto, määräys 11.4.2003, Kok. 2003, s. II-4555, 53 kohta).

- 22 On siis syytä tarkistaa, onko olemassa seikkoja, joiden perusteella on ilmeistä olettaa, että kyseinen kanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

#### Asianosaisten lausumat

- 23 Väli-toimihakemuksessaan hakija korostaa riidanalaisen päätöksen kannekelpoisuutta. Hakija katsoo, että koska sakkopäätöksen julkaisemista ja julkaisemisen toteutustapaa koskeva hallinnollinen menettely on päätöksellä käsitelty loppuun, kyse on luonteeltaan lopullisesta päätöksestä, joka on näin ollen kannekelpoinen. Hakija väittää asetuksen N:o 17/20 artiklan 1–3 kohtaan vedoten, että sillä on oikeus siihen, että sakkopäätös julkistetaan ainoastaan asetuksen 21 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen edellytysten mukaisesti. Hakijan mielestä niiden tosiseikkojen, jotka komission on tarkoitus julkaista, yksityiskohtainen kuvaaminen on paitsi epätavallista, myös turhaa, koska hakija oli heti alkuvuodesta 1998 tunnustanut syyllistyneensä niihin kilpailunvastaisiin toimiin, joista sitä syytettiin. Toimien julkaiseminen vahingoittaisi hakijan ja sen työntekijöiden mainetta.
- 24 Kiistääkseen esillä olevan väli-toimihakemuksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymisen komissio väittää, ettei riidanalainen päätös ole hakijalle vastainen. Komission mukaan oikeus päätöksen tiettyjen osien julkaisematta jättämiseen



edellyttää kahden edellytyksen täyttymistä: yhtäältä kyseisten kohtien on oltava liikesalaisuuksia tai tietoja, joilla on vastaava suoja, ja toisaalta näiden tietojen suojaamista puoltavan yrityksen intressin on oltava suurempi kuin julkaisemista puoltava yleinen etu. Hakija ei kuitenkaan vetoa liikesalaisuuteen tai siihen, että riidanalaiseen toisintoon sisältyy tietoja, joilla on vastaava suoja. Näin ollen hakija ei voi vedota intressiinsä riitauttaa riidanalainen päätös.

- 25 Komissio väittää lisäksi, että kyseinen julkaiseminen ei johdu riidanalaisesta päätöksestä, vaan suoraan asetuksen N:o 17 21 artiklan 1 kohdasta. Saman asetuksen 21 artiklan 2 kohdan osalta komissio toteaa, ettei siihen voida vedota sellaisen päätöksen, kuten riidanalaisen päätöksen tai sen eräiden osien, julkaisemisen estämiseksi, sillä siinä kuvataan kolmansien osapuolten edun nimissä ainoastaan ne tiedot, jotka komission on julkaistava.
- 26 Mitä tulee hakijan vuonna 1994 omaksunutta käyttäytymistä koskevaan mainintaan, komission mukaan kyse on ennen kaikkea sakkopäätöksen lainmukaisuudesta (joka on riitautettu asiassa T-260/02), ja näin ollen peruste esitetään esillä olevan pääasian kanteen osalta liian myöhään. Koska kyse ei ole minkä tahansa liikesalaisuuden tai tiedon, joka edellyttää vastaavaa suojaa, julkaisemisesta, hakijalla ei ole oikeussuojan tarvetta myöskään tämän perusteen osalta.
- 27 Kuulemistilaisuudessa hakija on kiistänyt komission analyysin. Vedoten erityisesti päätöksen 2001/462/EY 9 artiklan kolmanteen kohtaan hakija tähdentää, että tätä säännöstä sovelletaan myös silloin, kun komissio julkaisee tietoja, jotka eivät ole liikesalaisuuksia. Kun jonkin seikan julkaisemista vastustetaan, on sovellettava tämän päätöksen 9 artiklan kolmannessa kohdassa tarkoitettua menettelyä. Tämä menettely velvoittaa asetuksen N:o 17 21 artiklan 2 kohdan mukaisesti

komission julkaisemaan vain mainitun asetuksen 3 artiklan mukaan tehdyn päätöksen pääasiallisen sisällön. Päätöksen pääasiallinen sisältö ei voi tarkoittaa päätöstä kokonaisuudessaan. Näin ollen hakija arvioi, että sillä on intressi riitauttaa ne seikat, joiden se katsoo olevan riidanalaiseen toisintoon sisältyviä epäolennaisia seikkoja.

28 Vastauksena tähän väitteeseen komissio korostaa, että koska päätöksen 2001/462/EY 9 artiklan ensimmäisessä ja toisessa kohdassa tarkoitetaan nimenomaisesti sellaisten tietojen julkaisemista, jotka ”saattavat sisältää yrityksen liikesalaisuuksia”, 9 artiklan kolmas kohta koskee tällaisten tietojen julkaisemista. Tästä seuraa, että kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan jälkimmäisen säännöksen nojalla tekemä päätös on kannekelpoinen ainoastaan liikesalaisuuksien osalta.

Välitoimista päättävän tuomarin arvio

29 On ensinnäkin muistettava, että EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan ”luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi — — nostaa kanteen hänelle osoitetusta päätöksestä”.

30 Esillä olevassa asiassa ei ole kiistetty sitä, että hakija on se, jolle riidanalainen päätös on osoitettu. On kuitenkin tarkistettava, onko päätös ensinäkemältä kannekelpoinen toimi.

31 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 230 artiklassa tarkoitettuja kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia

tai päätöksiä, ovat sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta, asia T-10/92–T-12/92 ja T-15/92, Cimenteries CBR ym. v. komissio, tuomio 18.12.1992, Kok. 1992, s. II-2667, Kok. Ep. XIII, s. II-99, 28 kohta ja asia T-219/01, Commerzbank v. komissio, määräys 9.7.2003, Kok. 2003, s. II-2843, 53 kohta).

- 32 Väli-toimista päättävälle tuomarille esitetyistä perusteista käy ilmi, että komissio kiistää ennen kaikkea sen, että pääasian kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, koska sen mielestä kantaja ei ole suinkaan osoittanut, että riidanalaiseen toisintoon sisältyy liikesalaisuuksia. Komission mukaan tästä seuraa, ettei hakijalla ole oikeussuojan tarvetta, koska komission suunnittelema tietojen julkaiseminen ei muuta tämän oikeusasemaa selvästi.
- 33 Tältä osin on ensinnäkin muistettava, että EY 287 artiklassa ja asetuksen N:o 17/20 artiklassa kielletään yksinomaan sellaisten tietojen ilmaiseminen, jotka ovat ”salassa pidettäviä” ja jotka komissio saa tietoonsa mainitun asetuksen nojalla tehdyn tutkinnan yhteydessä. Asetuksen N:o 17/21 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että vastaava salassapitovelvollisuus koskee tässä artiklassa tarkoitettujen komission päätösten *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* julkaisemista koskevia päätöksiä. Tästä seuraa, että sillä päätöksellä, jolla komissio tällaisen julkaisemisen yhteydessä hylkää sen, että tietyt jonkin asianosaisen luottamuksellisia pitämät tiedot olisi katsottava liikesalaisuuksiksi, on asianosaiseen kohdistuvia oikeusvaikutuksia (ks. vastaavasti asia 53/85, AKZO v. komissio, tuomio 24.6.1986, Kok. 1986, s. 1965, Kok. Ep. VIII, s. 675, 17 ja 18 kohta; asia T-90/96, Peugeot v. komissio, määräys 2.5.1997, Kok. 1997, s. II-663, 34 ja 36 kohta ja em. asiassa Commerzbank v. komissio annettu määräys, 69 ja 70 kohta sekä asia T-213/01 R, Österreichische Postsparkasse v. komissio, määräys 20.12.2001, Kok. 2001, s. II-3963, 49 kohta).

- 34 Sillä, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja tekee komission nimissä, kuten esillä olevassa asiassa, päätöksen tällaisesta julkaisemisesta päätöksen 2001/462/EY 9 artiklan kolmannen kohdan perusteella, ei ainakaan ensi näkemältä ole merkitystä (ks. vastaavasti em. asiassa Commerzbank v. komissio annettu määräys, 69 ja 70 kohta).
- 35 Mikäli näin ollen riidanalaiseen toisintoon sisältyy tietoja, jotka saattavat sisältää hakijan liikesalaisuuksia, riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon jälkeisen toisinnon julkaisemisen väistämättömänä ja peruuttamattomana seurauksena on kyseisten salaisuuksien paljastaminen kolmansille osapuolille. Hakijalla olisi siten oikeus riitauttaa riidanalaisen päätöksen lainmukaisuus.
- 36 Esillä olevassa asiassa komissio toteaa kuitenkin nimenomaan, että on selvää, etteivät kyseiset tiedot ole liikesalaisuuksia. Välitoimista päättävän tuomarin tehtävänä ei ole tämän väitteen aiheellisuuden tarkistaminen välitoimimenettelyn yhteydessä, ja lisäksi erityisesti hakijan suullisista täsmennyksistä ilmenee, että tämä ei tosiasiallisesti kiistä edellä esitettyä komission väitettä. Näin ollen on tutkittava, onko hakijalla tästä seikasta huolimatta edelleen oikeus riitauttaa riidanalaisen päätöksen lainmukaisuus.
- 37 Tältä osin on todettava, että edellä 33 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa komission asetuksen N:o 17/21 artiklasta esittämä tulkinta, jonka mukaan sen on julkaistava ainakin mainitun 3 artiklan nojalla tehdyn päätöksen pääasiallinen sisältö, vaikuttaa ensi näkemältä varsin vakuuttavalta. Ei ole merkityksetöntä, että tämä tulkinta on kyseisen toimielimen vuosien ajan noudattaman julkaisupolitiikan mukainen, kun taas se, mitä hakija esittää, perustuu päinvastaiseen päättelyyn, jonka mukaan kaikki sellainen julkaiseminen on lainvastaista, johon komissio ei ole nimenomaisesti velvollinen.

- 38 Ei voida sulkea pois sitä, että asetuksen N:o 17/21 artiklan 2 kohdan mukaan komissiolla oleva päätöksen julkaisemista koskeva velvollisuus kattaa vain päätöksen ”pääasiallisen sisällön” julkaisemisen. Voidaan ajatella, että ottaen huomioon komission yleisen velvollisuuden julkaista päätöksistään ainoastaan ei-luottamukselliset toisinnot eli ne, jotka eivät sisällä mitään viittauksia niiden asianosaisten, joille päätös on osoitettu, liikesalaisuuksiin, yhteisön lainsäätäjä on halunnut antaa niille, joille asetuksen N:o 17/21 artiklan nojalla tehty päätös on osoitettu, erityisen oikeuden, jonka perusteella ne voivat vastustaa sitä, että komissio julkaisee *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (ja mahdollisesti myös toimielimen Internet-sivustolla) tietoja, jotka eivät ei-luottamuksellisuudestaan huolimatta ole ”olennaisia” päätöksen määräysosan ymmärtämiseksi.
- 39 Se, että tällaiseen tulkintaan asetuksen N:o 17/21 artiklasta voidaan ensi näkemältä suhtautua vakavasti, saa tietysti määrin vahvistusta päätöksen 2001/462/EY 9 artiklan kolmannen kohdan (mainittu edellä 4 kohdassa) ensi näkemältä epäselvästä sanamuodosta. Ei voida sulkea pois sitä, kuten hakija väittää, että tätä säännöstä sovelletaan yleensä tietojen julkaisemiseen, eikä pelkästään liikesalaisuuksien julkaisemiseen, ja että hakijalla on siten oikeus riitauttaa sellaisten tietojen julkaiseminen, jotka ovat sen mukaan arkaluonteisia eivätkä ole olennaisia sen komission päätöksen ymmärtämiseksi, jonka julkaisemisesta on kyse.
- 40 Koska tällainen päätöksen 2001/462/EY 9 artiklan kolmannen kohdan tulkinta, jos pääasiasta päättävä tuomioistuin vahvistaa sen, kattaisi riidanalaisen toisinnon 8–12 perustelukappaleeseen sisältyvät tiedot, ei voida sulkea pois sitä, että se kattaisi samalla kaikki kyseisen toisinnon seitsemänten perustelukappaleeseen sisältyvät tiedot. Koska nämä tiedot koskevat vuotta 1994, on vaikea sulkea pois sitä, että niiden julkaiseminen ei ole ”olennaista”, jotta voitaisiin ymmärtää sakkopäätöksen kaltaisen sellaisen päätöksen perustelut, jonka määräysosan 1 artiklassa todetaan rikkomisen tapahtuneen ajanjaksona 1.1.1995–24.6.1998.

- 41 Tässä tapauksessa näiden tietojen julkaiseminen, joka on luonteeltaan selvästi peruuttamaton toimi, saattaa selvästi muuttaa hakijan oikeusasemaa, jos pääasiasta päättävä tuomioistuin vahvistaa, että hakijalla on, kuten se väittää, oikeus vastustaa tätä julkaisemista.
- 42 Näin ollen on olemassa seikkoja, joiden perusteella on ensi näkemältä ajateltavissa, että riidanalainen päätös on kannekelpoinen toimi ja että hakija voi siten nostaa sitä koskevan kumoamiskanteen EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla. Koska ei voida sulkea pois sitä, että hakijan ensisijainen vaatimus voidaan ottaa tutkittavaksi, on lyhyesti arvioitava, voidaanko toissijainen vaatimus sakkopäätöksen julkaisemisen täytäntöönpanon keskeyttämisestä ottaa tutkittavaksi. Koska jälkimmäisellä vaatimuksella on tosiasiallisesti sama kohde kuin ensisijaisella vaatimuksella eli riidanalaisten tietojen julkaisemisen tilapäinen kieltäminen, niitä ei ole syytä käsitellä erikseen.
- 43 Tässä tilanteessa välitoimista päättävä tuomari katsoo, että on tutkittava, täyttyykö mainitun ensisijaisen vaatimuksen eli riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanon keskeyttämisen osalta kiireellisyttä koskeva edellytys.

### *Kiireellisyys*

#### Asianosaisten lausumat

- 44 Hakija arvioi, että esillä olevassa asiassa kiireellisyttä koskeva edellytys täyttyy. Tältä osin hakija väittää, että sille aiheutuu korjaamatonta aineellista ja aineetonta vahinkoa jopa riidanalaisen päätöksen kumoamisen jälkeenkin.

- 45 Aineellisen vahingon osalta hakija vetoaa Yhdysvalloissa jo nostettuun kollektiiviseen kanteeseen. Kuulemistilaisuudessa hakija on täsmentänyt, että tätä asiaa koskeva istunto oli määrä pitää 24.10.2003 New Yorkissa. Hakija pelkää myös, että sitä ja muita itävaltalaisia pankkeja vastaan, joille sakkopäätös on osoitettu, nostetaan Itävallassa vahingonkorvauskanteita. Hakija väittää, että yhdysvaltalaiset ja itävaltalaiset kantelijat käyttävät todennäköisesti hyväkseen kyseisen päätöksen julkaisemisen yhteydessä niiden tietoon tulevia arkaluonteisia tietoja. On lisäksi mahdollista, että Itävallan rikostuomioistuimet voivat sakkopäätöksen julkaisemisen ansiosta tunnistaa kantajan ja muiden asianomaisten pankkien palveluksessa olevat henkilöt ja hyödyntää näitä tietoja jo vireillä olevissa rikosoikeudenkäynneissä.
- 46 Aineettoman vahingon osalta hakija väittää, että sen palveluksessa olevien henkilöiden henkilöllisyyden paljastuminen voi loukata vakavasti kyseisten henkilöiden yksityisyyden suojaa. Tietosuojamääräysten nojalla hakijan on valvottava palveluksessaan olevien henkilöiden etuja. Hakijan mielestä riidanalaiseen toisintoon sisältyvien arkaluonteisten tietojen julkaiseminen loukkaa siten vakavasti sen mainetta.
- 47 Tämä vahinko on hakijan mielestä peruuttamaton. Riidanalaisen päätöksen myöhempi kumoaminen ei hakijan mielestä korjaa riidanalaisen toisinnon julkaisemisen vaikutuksia, koska kyseiset arkaluonteiset tiedot olisivat jo julkisia. Tämä on hakijan mukaan totta varsinkin siitä syystä, että lainvastaisesti julkisuuteen tulleiden tietojen käyttämistä todisteina ei ole kielletty Itävallan, eikä Yhdysvaltojen oikeuden mukaan.
- 48 Komissio väittää, että se aineellinen vahinko, johon hakija vetoaa, on luonteeltaan vain ja ainoastaan taloudellinen. Vahinko, jos sitä aiheutuu, ei ole korjaamaton, eikä edes vaikeasti korjattavissa oleva. Tämä vahinko on komission mielestä kaiken kaikkiaan täysin hypoteettinen, koska se edellyttää epävarmojen tapahtumien toteutumista.

- 49 Siitä aineettomasta vahingosta, johon hakija vetoaa, komissio tähdentää, ettei hakija ole esittänyt sellaisia seikkoja, joiden perusteella voitaisiin riittäväällä todennäköisyydellä olettaa hakijan maineen olevan vakavasti ja korjaamattomasti uhattuna. Hakijan palveluksessa olevien henkilöiden mahdollisesti hakijaa vastaan nostamista kanteista aiheutuva vahinko on ainoastaan taloudellinen ja siten korjattavissa oleva vahinko. Eräiden kantajan palveluksessa olevien henkilöiden maineelle aiheutuvaksi väitetyn vahingon osalta ei ole tähän liittyvien täsmentävien tietojen puuttuessa osoitettu minkäänlaista syy-yhteyttä heidän maineensa vahingoittamisen ja mahdollisen hakijan maineen vahingoittamisen välillä.

#### Välitoimista päättävän tuomararin arvio

- 50 Vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella välitoimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava siihen nähden, onko väliaikaisen ratkaisun antaminen tarpeellista, jotta vältettäisiin vakavan ja korjaamattoman vahingon aiheutuminen välitoimea hakevalle asianosaiselle (ks. asia C-208/03 P(R), *Le Pen v. parlamentti*, määräys 31.7.2003, Kok. 2003, s. I-7939, 77 kohta). Viimeksi mainitun on näytettävä toteen, että se ei voi odottaa pääasian saattamista päätökseen, ilman että tällaista vahinkoa syntyisi (ks. asia C-278/00 R, *Kreikka v. komissio*, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8787, 14 kohta; asia T-169/00 R, *Esedra v. komissio*, määräys 20.7.2000, Kok. 2000, s. II-2951, 43 kohta ja em. asiassa *Österreichische Postsparkasse v. komissio* annettu määräys, 66 kohta). Vahingon välitöntä uhkaa ei tarvitse näyttää toteen ehdottoman varmasti, sillä riittää — varsinkin silloin, kun vahingon syntyminen riippuu useiden seikkojen yhteisvaikutuksesta —, että vahingon syntyminen on ennustettavissa riittäväällä todennäköisyydellä (em. asiassa komissio v. *Atlantic Container Line ym.* annettu määräys, 38 kohta ja asia T-195/01 R ja T-207/01 R, *Government of Gibraltar v. komissio*, määräys 19.12.2001, Kok. 2001, s. II-3915, 96 kohta).

- 51 Vaikka on totta, että vakavan ja korjaamattoman vahingon olemassaoloa ei tarvitse todeta ehdottomalla varmuudella, vaan riittää, että vahingon aiheutuminen on riittävän todennäköistä, kantajan on kuitenkin näytettävä toteen



tosiseikat, joiden perusteella vakavaa ja korjaamattomissa olevaa vahinkoa voi aiheutua (asia C-335/99 P(R), HFB ym. v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8705, 67 kohta ja em. asiassa Kreikka v. komissio annettu määräys, 15 kohta).

- 52 Se vahinko, johon hakija vetoaa, perustuu ensinnäkin siihen, että riidanalaista toisintoa saatetaan käyttää sitä vastaan vahingonkorvauskanteissa, jotka on nostettu tai nostetaan Yhdysvalloissa ja Itävallassa tai kuulemistilaisuudessa esitetyn huomautuksen mukaan myös Saksassa. On näin ollen selvää, että tässä asiassa hakijalle mahdollisesti aiheutuva vahinko on, kuten komissio perustellusti toteaa, luonteeltaan vain taloudellinen. Tämä koskee myös niitä kanteita, joiden mahdolliseen nostamiseen hakija vetoaa ja jotka hakijan palveluksessa olevat henkilöt saattavat nostaa hakijaa vastaan, jos he katsovat tämän laiminlyöneen velvollisuutensa valvoa heidän etujaan.
- 53 Vahingon osalta on muistettava, että erittäin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan taloudellista vahinkoa ei voida poikkeuksellisia tilanteita lukuun ottamatta pitää korjaamattomana tai edes vaikeasti korjattavissa olevana, koska se voidaan myöhemmin korvata taloudellisesti (asia C-471/00 P(R), komissio v. Cambrigde Healthcare Supplies, määräys 11.4.2001, Kok. 2001, s. I-2865, 113 kohta ja em. asiassa Solvay Pharmaceuticals v. neuvosto annettu määräys, 106 kohta).
- 54 Pyydettyä täytäntöönpanon lykkäystä voitaisiin tämän periaatteen mukaan pitää perusteltuna vain, jos ilman lykkäystä kantaja joutuisi tilanteeseen, joka saattaisi uhata sen olemassaoloa tai muuttaa sen markkinaosuuksia korjaamattomasti (em. asiassa Pfizer annettu määräys, 138 kohta ja em. asiassa Solvay Pharmaceuticals v. neuvosto annettu määräys, 107 kohta).

- 55 Esillä olevassa asiassa hakija ei ole missään vaiheessa osoittanut, että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpano vaarantaisi sen olemassaolon, eikä ole vedonnut tällaiseen. Hakija ei ole myöskään vedonnut siihen, että riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanosta aiheutuisi minkäänlaisia markkinaosuuksien menetyksiä.
- 56 Tässä tilanteessa on todettava, että tällainen taloudellinen vahinko ei voi olla perusteena haetun lykkäämisen myöntämiselle.
- 57 Sitä paitsi vahinko on suurimmaksi osaksi, ellei jopa yksinomaan hypoteettinen, koska se riippuu tulevista ja epävarmoista tapahtumista. Tällainen vahinko ei voi olla perusteena haettujen välimoimien myöntämiselle (ks. em. asiassa Gibraltar v. komissio annettu määräys, 101 kohta). Nykytilanteessa on mahdotonta ennustaa, millainen vaikutus riidanalaiseen toisintoon sisältyvien tietojen mahdollisella käyttämisellä hakijan mainitsemien nykyisten ja tulevien siviilioikeudellisten kanteiden yhteydessä on niiden osalta tehtävään ratkaisuun. Tästä seuraa, että pelkkä vahingonkorvauskanteen nostaminen tai muihin oikeudellisiin toimiin ryhtyminen ei ole omiaan aiheuttamaan vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa hakijalle (ks. asia C-180/01 P(R), komissio v. NALOO, määräys 17.7.2001, Kok. 2001, s. I-5737, 57 kohta).
- 58 Siltä osin kuin kyse on väitetysti Itävallassa hakijaa ja muita asianomaisia pankkeja vastaan aloitetuista rikosoikeudenkäynneistä, välimoimista päättävän tuomarin tehtävänä ei ole spekuloida sillä, saattavatko mainitut oikeudenkäynnit johtua sakkopäätöksestä. Se vahinko, johon hakija tältä osin vetoaa, on ilmeisen hypoteettinen. Lisäksi hakija on kuulemistilaisuudessa huomauttanut, että on todennäköistä, että sitä vastaan aloitetut oikeudenkäynnit ehkä ratkaistaan ilman

että sen tarvitsee tunnustaa syyllisyyttään. Vaikka kansalliset viranomaiset eivät lopettaisikaan näitä oikeudenkäyntejä ja hakija mahdollisesti tuomittaisiin, tästä aiheutuva vahinko on joka tapauksessa ennen kaikkea taloudellinen.

- 59 Mainitsemansa aineettoman vahingon tueksi hakija esittää välimiehakemuksessaan hyvin vähän sellaisia seikkoja, joilla voisi edellä 50 ja 51 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä edellytetyllä riittävällä todennäköisyydellä perustella hakijan mainetta uhkaavan vakavan ja korjaamattoman vahingon. Hakija on kuulemistilaisuudessa esittänyt erityisesti sellaisia täsmennyksiä, joista ilmenee, että eräät riidanalaiseen toisintoon sisältyvät tiedot ovat arkaluonteisia ja että niitä voisivat käyttää sekä ne, jotka haluaisivat nostaa siviilikanteita, että ne, jotka ovat jo nostaneet hakijaa vastaan tällaisia kanteita.
- 60 Hakija ei siis väitä kyseisten tietojen olevan luottamuksellisia, eikä osoita, että niiden mahdollinen käyttäminen hakijaa vastaan nostetuissa siviilikanteissa voi vahingoittaa vakavasti tämän mainetta. Erityisesti on todettava, ettei ole esitetty minkäänlaista täsmennystä sen seikan osalta, missä määrin näiden tietojen käyttäminen on omiaan vaikuttamaan vireillä olevien tai vireille pantavien oikeusriitojen kulkuun. Näin ollen on todettava, että kyseessä oleva aineeton vahinko on puhtaasti hypoteettinen.
- 61 Hakijan palveluksessa olevien henkilöiden maineen väitetystä vahingoittamisesta todettakoon ensinnäkin, että komissio kieltää, että tällaiset hakijan palveluksessa olevat henkilöt voitaisiin kyseisen julkaisemisen vuoksi tunnistaa. Koska välimiehasta päättävän tuomarin on mahdotonta ottaa kantaa tähän asiaan, sen toteaminen riittää, että vaikka eräiden luonnollisten henkilöiden henkilöllisyys saattaakin paljastua, hakija ei ole esittänyt pienintäkään selvitystä siitä, kuinka tällainen paljastuminen on omiaan riittävällä todennäköisyydellä vahingoittamaan vakavasti sen mainetta.

- 62 Edellä esitetystä seuraa, ettei hakija ole pystynyt osoittamaan, että kiireellisyyttä koskeva edellytys täyttyy.
- 63 Näin ollen tämä välimiihakemus on hylättävä, ilman että olisi tarpeen tutkia, täyttyykö fumus boni jurista koskeva edellytys.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN  
TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

- 1) Välimiihakemus hylätään.
- 2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 7 päivänä maaliskuuta 2003.

H. Jung

kirjaaja

B. Vesterdorf

presidentti